

— 64 —

Veniu, veniu á mí, los que en la terra
que vostres nobles avis se gaudiren
caván, regantla ab las ardentás gotas
que raijan una á una, enorgullidas,
de las colradas caras
que á vostres cansats cossos donan vida:
jo hos contaré los premis
que Deu, al bon trevall, joyós designa.

Volteume, poruchs jayos, que en las testas
mostreu ajats l' hivern de vostra vida,
debadés sospirant perque s' allunyan
las il-lusions que en vostras ments bullian,
quan en la primavera
miravan los plahers esdevenirne,
sens veurer que las fullas
secas dels arbres, son del vent joguinas.

Revifaréu, á mos cantars, las cendras
del jovent foch que soterrat habiau
y brotarán ab vos consells patriótichs
novells cantars al só de l' arpa mia:
qu' es vell, que ab la vellesa
hi naixen de virtut santas doctrinas
que á dóll lo consol portan
als sérs, que congoijats, de dol sospiran.

Per la tendra maynada que comensa
á aspirar en sas ments l' alé de vida
ab l' us de la rahó, guardo rondallas
qu' ab son llenguatge dóls lo cor captivan.
A tots los que ab mí vingán
omplirlos vull de joya y de poesia.
La vida és sols un somni:
l' altre es millor. Volteume tots y ohiume.

— 61 —

SEGON ACCÉSSIT AL TOMO LITERARI.

creat per lo jurat calificador

consistent en una colecció de mapas y acuarel-las.

ADJUDICAT Á LA POESÍA

LA MISSIÓ DEL POETA.

— ¡Cantau! Dels grans Profetas
L' arpa consoladora
Ressó supremo en vostres himnes te.
Lluís Roca.

LO POETA.

En los jardins de la vida
hi naixen los esbarzèrs,
y la flór per ells ferida,
es sempre la mes polida
y la que 'ls dona mes plers.

ADVERTENCIAS.

Recomaném á nostres corresponsals que á la major breuetat se serveixin enviar l' import dels periódichs que se 'ls han remés á fi de posar corrent nostre administració ab la marxa del periódich.

Lo folletí hont publiquem tot lo premiat en lo humorístich certámen de *Lo Niu Guerrero*, comensá en lo número 8.

FESTA LITERARIA.

Barcelona tingué la honra de presenciar la festa del segon certámen del Col·legi Mercantil, la nit del 28 de Setembre de 1877, en lo saló de Cent de las Casas Consistorials.

Numerosa y escullida concurrencia acudí en lo respectable local, pera coneixer los autors premiats.

Al objecte lo Jurat calificador presidia l' acte tenint á la dreta lo professorat y Sr. Director del Col·legi además de la prempsa local y á sa esquerra lo senyor secretari y alguns dels premiats y varias corporacions.

Lo president del Jurat Sr. Urgellés de Tovar s' alsá indicant fer lo acostumat discurs de obertura suplintli aquest las paraulas castellanas

Se abre la sesion

Se torná á seurer y s' alsá lo secretari senyor Coca fent sa memòria en catalá en la que feu constar que no s' habia rebut cap composició que obtés al premi de *La Fé*, lo que tal volta no hauria pogut dir si s' hagués publicat la llista de las composicions rebudas.

A continuació se passá á la obertura dels plechs comensant per lo de la poesia *A la Verge de las Mercés*, que guanyá lo escut d' or y plata y que resultá ser de lo difunt nostre amich en Ricardo Poch y Cortés; (que Deu lo perdó) á qui si fos viu donariam la enhorabona per son *progrés literari*, ja que en vida deya ell mateix que no sabia fer versos endecassilabs y mori ha sabut ferne escarnint l' estil del mateix senyor Coca. La llegí lo senyor Felip Jascinto Sala, á qui al final donaren un *indecis y flach* aplauso, fent justicia al *flach mérit* de la poesia.

Lo premi de una abella d' or ofert á la millor colecció de faulas catalanas que s' presentés, no s' adjudicá á cap de las coleccions catalanas rebudas, mes que la menció de la colecció castellana que resultá ser de En Joan Bapista Pastor Icar; que no s' presentá ni s' llegí sa colecció.

Se passá al premi de una colecció d' obras del teatre antich y modern que guanyá la comedia en un acte *Al primer tapon..... zurrapas* que 'n fou autor En Joan Manel Casademunt que s' presentá á llegirne la primera y última escena en la que s' sentí molta cosa del *D. Juan Tenorio*, pero no s' pogué formar ningú una idea de lo qu' es.

Lo premi destinat per una poesia que obtés á la fé se doná á la que dú per titol *Los treize* y per lema al cap de l' any un de viu que resultá serne autor lo conegut *Mestre en gay saber* En Frederich Soler (*Serafi Pitarra*) qui després de recullir lo premi, la entregá al intel·ligent senyor Blanch que lo mateix talent que te per donar vida als malalts, lo te per donar vida als versos, majorment quan son tan bons y originalissims com tot lo del fecundo poeta En Serafi Pitarra.

L' accésit fou concedit á la poesia *Aburrideta* que 'n fou autor lo *Mestre.....* ¡ay! lo jove y modest *Pere Rosell* que may se presenta en lloch com si no existís..... Eixa poesia no s' llegí tal volta per no ser *aburrideta* per algun *Pere Ros-*

sell que observa que un *Mestre* li ha pres lo nom, no obstant de que hi ha qui s' val de la ocasió pera fer creurer que es poeta quan may ha sabut escriurer.

Los pensamientos de plata los guanyá la poesia *Rimas á la memoria del Rector de Vallfogona* que també fou del mestre senyor Pitarra y que també llegí lo senyor Blanch posant en relleu sas bonas cualitats pera ben llegir y la bellesa de la poesia que parlant del Rector de Vallfogona nos diu que si ab sos cants se hi veuen tacas, també diuen que n' te 'l sol.

Se obrí després lo plech que contenia lo nom del autor de la poesia (?) *Las germanas de la caritat* que guanyá l' accésit de la ploma de plata que no s' adjudicá. Resultá serne autor en Joseph Tison y la llegí en Pere Elias que encara que ben llegida adormia als que escoltaban uns versos tan poch dignes de un certámen imparcial.

La flor natural se doná á la poesia *Lo plany del rossinyol* que 'n fou autor En Jasinto Torres y Reyetó. La llegí lo jove artista senyor Casanovas ab lo sentiment y dulsura que mereix una poesia tant lirica hont s' hi veu la transparencia de lo remordiment.

L' accésit que s' concedí á la poesia *la esclavitud* fou de Lluís Antoni Mestre Hernandez que encara que sensilla es sumament sentimental.

L' altre accésit *«A mon primer amor»* resulta ser de en Artur Gallard que llegida per éll mateix no la poguerem apreciar per la poca veu que Deu l' hi va dar.

Després s' obriren los plechs que tancaban los noms dels prosistas premiats que resultaren ser los senyors Francisco Manel Pau ab las *Reflexions de pare*; Emili Vilanova ab *La viuda*, *Ya 'ls tinch*, y *Bestias embalsamadas*; Joan Pons y Masayeu ab lo *Viva la llibertat*; Artur Gallard ab la *criatura* y *Prenent la fresca* y Antoni Careta y Vidal ab la *fira de matrimonis*.

No s' llegiren per sa extensió.

Además lo premi en que sols podian obtar los

— 62 —

De la flor, que frèstech punxa
l' esbarzèr, naix altre flor
que ufana la branca grunxa,
pro, mústiga, 'l vent la trunxa
per que es filla del dolor.

Aixís, com flor sens aroma,
com palmera del desert
que 'l vent empeny, pro no doma,
com senzilleta coloma
naix lo poeta inexpert.

Fràgil nau que desafia
arreu sa marcida sort,
per mes que creu y confia
ab l' estel que á lluny no guia,
no pot may arribá á port.

Mes per ço, son cor se umplena
de jolías il·lusions;
y pera olvidar la pena,
ab veu que lo afany esmena
canta sas bellas cansons.

SOS CANTS.

Jo só lo trovador de las montanyas,
concas, masías y ciutats y vilas;
jo só lo faél artxiu 'hont se deposan
los fets heróichs de las etats antigas.
Jo só qui al só de l' arpa
sa veu ne fá sentir clara y concisa
tan sols ab las tres notas
que Patria, Fé y Amor, se n' apellidan.

— 63 —

Veniu prop meu, las tendras donzelletas
de cors amants y galdas enrogidas
per la puresa que en vostres ulls brolla
causant á la ignoscencia rüenta envidia:
veniu, que á la suau flaire
de vostras trenas, serán ay! endolsidas
las rústicas paraulas
que de ma boca surten á porfia.

Cantarvos vull amors: amors puríssims
que plauhen als esprits qu' ab Deu confian;
cantarvos vull las dolsas amoretas
que 'ls rossinyols en mitj del bosch se diuhen:
lo grat remor de l' aygua
quan per lo xaragall corra tranquila:
la llum del sol, que dora
'ls prats: la fé dels cors que amar desitjan.

Calmeu per un moment vostre ardor bèlich
malmés de temps en lluytas fraticidas
nèts de Otger Catalon, y atenció feune
entorn de lo desitj, que ferm m' anima
á recordaus las glorias,
que restan olvidadas en los llibres
que per descuit, deixáreu
consumir per los còrchs y la polsina.

Jo os contaré las proesas de Vifredo,
las presas de Mallorca y de Sicilia,
la expedició de Orient, los fets ilustres
dels Jaumes, Peres, Berenguers, Olivas:
y tants com d' eixa terra
la corona comptal sos caps cenyia,
perque á tants braus exemples
pera la Patria, llors pugau collirme.

noys del col·legi fou concedit á la poesietat ¿Qui l'ha vist? ¿qui l'ha veurá? que resulta serne autor lo alumno Emili Boix y Serra qui la feu llegir per altre alumno y així nit novet que alcansá aplausos ab tot y ser tan sensilla la poesía que no mereix crítica sortint de la ploma de un alumno.

Finalment lo senyor Urgellés de Tovar llegí un intencionat discurs ahont feu queixa de certas sátiras literarias olvidant tal volta que ab ella es ab qui 's va mes propens al camí de la perfecció y que quan ella mori quedarem encallats.

Per postres s' alsá un á dir que estava encarregat per part del senyor Director del col·legi á donar las gracias y despedida á la concurrencia. Pero francamente lo senyor Director del col·legi no ho hauria fet tant malament ni hauria dit «esta especie de certámen» com si no arribés á serho y tota aquella colla de embusts que obligaren á la concurrencia á donarli un aplauso general pera que callés, lo que cumpli sofocat de l' éxit de son discurs de gracias sense cap gracia.

Aquesta fou la festa del certámen del Col·legi Mercantil que satisfet pot estar de premiar *Mestres en gay saber* com lo senyor Pitarra que á nostre parer á no ser pèl mérit desas composicions no hauria sigut de importancia un certámen 'hont se premian composicions com *Las germanas de la caritat*, del senyor Tisson, 'hont no 's publica la llista de las composicions rebudas ni 's creman los plechs de las no premiadas, y 'hont hi ha secretari que ja avans del fallo assegura baix testimoni lo no sortir premiats los qui éll ha conegut estil y lletra sens reparar en lo mérit de las composicions recordant tant sols la enamistat y miras particulars.

JOSÉPH VERDÚ Y FELIU.

L' HOME.

XVI.

LOS PEUS.

la vritat vos dich qu' ara voldria fe un article que tingués cap y peus per no donar *peu* á certs subjectes que ficant lo *peu* per tot, s' entretenen en criticá lo que ells se 'n veurian un bull per ferho; pero si aquesta gent no ha quedat satisfeta un cop m' haigi explicat, sols podré dilshi que 'em besin lo *peu* y si hi troban res que hi tornin.

Reparém que en aqueixa vida los *peus* hi jugan un paper dels mes importants: puig comensant del jorn en que los pares 'ns los cubreixen ab unas sabatetas, hasta 'l dia en qu' estem *set peus abaix de terra*, ¡quants cambis no veyem! ¡quantas peripecias no sufrim!

Al ser petíts los usem mes per fer entramaliaduras, que per caminar. Ja 'ns senyém ab ells unas voltas, ja altres expressém nostra rabia picant de *peus*, quan hem caigut al fe 'l *peu coix* y sáben porque no 'ns obrim la clepsa? porque sempre cayém com los gats, es á dir de *peus*.

Anem creixent y vetáqui que un dia de fanch reparém ab uns *peus* que 'ns fan esclamá; quin *peu* de petxina, quin *peu* mes mono que te fulana, li mirém després la cara y folls d' amor ja 'ns tirém als seus *peus* declarantli nostra ardenta passió. Logrém qu' ens estimi, es á di á posarli 'l *peu al coll* y quan estém al cim de la ditxa, ve una suspita puix li hem atrapat una mirada ó una rialleta dirigida á fulano ó á sutano, y allavors volém torná 'ls *peus* enrera dihent: «May mes poso 'ls *peus* dintre sa casa;» encara que pocas vegadas ho cumplim.... ¡l' amor 'ns te lligats de *peus*!

Los fills de Catalunya, segons los americans (gent aqueixa que tot ho troba á *peu pla*) estém caracteritzats per tenir lo *peu gros*, pero á la vritat m' estimo mes se dels primers que dels segons, que tenen los *peus de doneta*, incapassos de fe un' hora de camí y comparables als dels xinos que tothom sab qu' es distingeixen per tenir los algo extravants, degut al calsat que gastan.

Los *peus* també proporcionan los seus plabers ó sinó vejim una costum del turchs qu' es ferse pessigollas en la planta del *peu* per una Odalisca ó huri d' ullets negres.

Debém als *peus* lo poder recrear nostra vista

contemplant las estranyas cabriolas del ballarins. Sense ells l' art de patiná no eexistiria.

Mes no tot son glorias parlant dels *peus*, puig qu' eixas parts del home son las que donan y reben trepitxadas, com també 'ns regalan panallons, ulls de poll, etc., y no es estrany que si 's pogués passar sense ells, mes d' una perssona s' ls escaparia. En aqueix *peu* se calsa una coneguda meva que ha quedat per vesti sants; y ¿saben perquè? porque 'ls *peus* li suan!

L' esmolet (al contrari del borratxo que poch servey li prestan) es una de las perssonas que mes los necessita. En proba d' aixó recordin l' estribillo de un poeta modern:

Esmola, qu' esmola,
esmola, esmolet;
per fe aná la boca
tens que fe aná 'l *peu*.

D' els *peus* se valen per guanyarse las garrofas, los corredors, carters, cusidoras á la màquina, l' home au plafond, etc., etc., y en fi si saben jugá á damas mes de un cop haurán topat ab un *peu de gall* qu' els hi haurá fet perdra ó guanya la partida.

Dispensin donchs si m' en vaig á doná una volta entre tant queda als *peus de vostés*

CARLOS GALCERÁN

Ab tino y reflexió ó com vulgarment se diu ab *peus de plom*, me dispo avuy á parlar respecte de certs membres extrems del home que li serveixen er sostenir-se y caminar anomenats *peus*, prometentvos cumplir al *peu de la lletra* la promesa que vos faig de no estendrem massa en lo desarrollo de las consideracions á que dits membres se poden prestar.

Ja m' afiguro que mes d' un *pendrà peu* de lo que hi dit y de lo que vaig á dir per demostrar á tothom que sols se *escriurer ab los peus*, pero com que no m' agrada *llensarme als peus* de ningú per demanar apoye y protecció, deixo dir á tots lo que vullan, mentres que sols procuro posar lo *peu pla* per precavirme de tota cayguda ó reliscada, que 'ls hi donaria *peu* á fer brometa á costas meas.

Prou, donchs, de digresions, y *sens mouer un peu* comensare á parlarvos d' ells.

Son los *peus* la base en que descansa 'l cos humá y 'ls membres que materialment se cansan mes, quan forman part d' un home actiu y diligent, que no poguent gastar cotxe per tot dia, te de correr y efectuar sas diligencias á *peu*. Encara gracias que sos quefers sigan á *peu pla*, pues sino, es doble lo cansanci, y mes, quan essent l' home d' una edat bastant avansada ja comensa á *arrosegat los peus*.

Quánta diferencia hi ha á las horas en la lleugeresa de *sos peus*, al temps en que á *peu coix*, ó á *peus junts* recorria com un divertiment cualsevol, distancias que després per mes cuidadosament que las vulguí recorrer, raras vegadas ne surt sens *girarse lo peu*!

Ara no 's vagin á creurer que ab los *peus* no poden los homes á arribar á esser célebres, pues si Napoleon ho fou per lo seu geni, altre del mateix nom ho es tallant *ulls de poll*. A mes, també hi han *baylarins* maseles y si 'ns fos vedat entrar en lo camp de la política, quants ne trovariam que han medrat y adquirit nom, sabent no més escullir y aprofitar las ocasions oportunas de cambiar de lloch los seus *peus*! La *dreta* mana, *peus* á la *dreta*; que la fortuna varia, cap allí ahont se decanta faltan *peus*, y axis tenen sempre lo *peu al estrep* á punt de dirigir-se d' ahont vinga 'l vent de la protecció y trunfan y pujan, sens ningú entendre com ho fan.

Molts dels que 'm coneixen y saben m' afició á la literatura catalana, 'm creman quant enrahonant de mi ab alguna noya, afirman que *saben de quin peu coxejo*, anyadint encara que com mes vá *pren mes peu*, falsatats piramidals, pues que á mes de tenir un pamet, que *Dios ni dor*; soch dret y ben plantat.

Com que m' afiguro *saber de quin peu se dolén*, no s' impacientin, ni *piquin de peus*, que vaig á acabar, com si diguessim volant ó sens *tocar de peus á terra*, encarregantlos, encara que crech que 's inútil, que no 's dixin *posar lo peu al coll* per ningú, ni menys per aquet que ha lograt amohinarlos una miqueta sols per satisfer son desitj de veurer ab lletres de motllo, al *peu* del present article lo nom

ANDALÚS DEL CLOT.

Aquestas parts que sostenen l' home son las que mes se prestan á una série de articles pero

no com los de l' *Eco de Sans* que no tenen cap ni *peus*.

Al esser infants lo desitj de nostres pares es lo de *calsarnos* á fi de véurens de *peus* á terra y que tot donant *tortas y giradas de peu* comensém á prepararnos pera que mes endevant *poguem anar sols*.

Lo qui no posa 'ls *peus plans* en sos negocis es lo qui exposat á errá 'l *peu* sols pot esbrabarse demostrant la rábia *picant de peus* y moltas vegadas s' ho ha de treurer del cap y posars' ho als *peus* á fi de que la intranquilítat no *prengui mes peu*.

Sino tinguessém *peus* no hi hauria *sabaters* y sino hi hagués hagut *sabaters* no podria jo recordar que en *Un tros de paper*, lo millor dels setmanaris catalans que 's publicaban temps passats, hi havia un article de *Un fadri sabater* 'hont describia 'ls *peus* de una manera tan abressadora que 'm priva á mi are lo estendrem en la descripció dels mateixos per no recaure en lo mateix y no vull tenir fam de *plúgio* com molts dels escriptors contemporans.

No obstant entre altres pensaments recordo que deya:

—Ensenyam los *peus* y 't diré qui ets.

Efectivament ab los *peus* coneixem fins las idees del home.

Los que van cuberts de cuiro ab forma antiga, son los del avaro.

Los que en la actualitat cubreix lo xarol, son las del presumtuós.

Los cuberts de badell son los del despert.

Ab sabatas de simolsa los del fanátich. Y finalment ab quatre betas y una sola de esperdenya se 'ls cubreix lo jornalier per estalviar, lo que logra que sos fills no vagin *descalsos*.

Pero senyors basta de *cap y pota* porque 'm trovo cansat y noto que se m' han adormit los *peus*.

JOSEPH CAMPAMÁ.

EPÍSTOLA.

A UN AMICH.

M' ha alegrat molt la teva carta ansiada y quan veyá tardabas tan escriurer Me deya: «Y quin amich! una plomada Es cosa d' un moment!» Y 'm feyas viurer Ansiós y cap-ficat, mes per fi un dia Vas deixarme del duple per cert lliurer.

Gracia m' ha fet, y fins molta alegría Veurer que vols deixar l' alta montanya Per gosar de amistosa companyia.

Pero creume amich meu, lo cor t' enganya Creyente que á Ciutat la ditxa omplena Quan sols hi ha vicis, vanitat y sanya.

A qui la societat may posa esmena, Ignoras lo que 's fa, y aquí la vida No passarás tranquila ni serena.

Perque n' es la ciutat olla podrida Hont bullen emocions, vicis, deliris Regnantne sols per tot la gran mentida.

De molt vistós color, amich, no miris Eixa ciutat comptal enamatinada. Val mes que per los prats los ulls ne giris Admirant la natura engalanada.

Puig que aixó es la vritat, y l' ayma gosa Quan entre perlas veu sortir l' aubada. Busca entre flors una nineta hermosa

Que en mitj de los perfums de sa ignocencia Puguis gosar felicitat ditxosa; No t' cegui lo desitx de la opulencia

Y ja que 'ls lluny del avalot, procura Que reposi tranquila ta conciencia. Pulsa ta lira á qui, puig desventura

Envejas, sufriments, ne passarias Si volguessis un nom que mals ne augura. A qui 'ts solet y en dolsas armonias

Te adorms al bes de brisa juguetona, Y entre espinas amich te adormiras En la comptal ciutat de Barcelona

Qué 's Centre del orgull no de las glorias, Ahont fer versos mil pesars te dona. Treute al instant del cap eixas caborias

Y no vulguis deixar tanta ventura Pera enfangarte prest en vils escorias, Viu com fins are, si, ton ayma pura

Retrau del somni, ó il·lusió, que ab febra Com negre vel, t' ensenya una futura Gloria, que torna prest lo cor ab gebra;

Viu ignorant d' aqueixa terra vana Lo doll de fel que á nostre pit enebra, Canta si vols en la verdosa plana,

Imita 'ls cants de la melosa auella Ab l' ensisera parla catalana. Escolta al bon amich que te aconsella:

Si de la ditxa vols la grata palma No deixis eixa terra dolsa y bella Puig que á ciutat may gosarás de calma!

VICENS BARUTA Y VALLS.

PENSAMENTS.

Aquell que no sent, ni ha sentit may amor, es dig-ne sols de viurer entre las feras.

La hipocressia, es lo manto ab que 's cubreix la gent mes vil y mes perversa.

Quan l' ignorancia y la superstició hagin desaparegut de la terra: haurá desaparegut també la mes terrible y mes temible de las calamitats que afligeixen á l' humanitat; la guerra.

L' home mes humil y mes módest, es lo sabi; l' home mes vanitos y ple d' orgull es l' ignorant.

BOIXOMPIAIG.

PER LA RAMBLA.

Entre un de nasgros y un de xato, mediá la següent conversa.

—Home: tú que ets xato y l' nas te mira al ayre, ¿podrias mirar si encens los llums ab lo nas?

—Home: contestá l' altre, y tú ab aquest *apaga llums* ¿los podrias apagar?

NO ES TANT BELL!...

Ni l' sentir lo rössinyol
á la fresca matinada,
cantar dintre l' enramada
esperant al joyos sol;
ni lo contemplant estar
cuan del dia ó primer 'hora
sas ricas galas l' aurora,
surt mostrant darrera 'l mar;
ni l' veurer com á las flors
ab sos raigs lo sol naixent
vá aixugant pausadament
de la rosada los plors,
ab los qué ella engalanada
ha deixat durant la nit,
no es tant bell..... com ser al llit
fins á las nou ben tocadas.

F. P. VALDÉS.

SIMILS.

En que se sembla la redacció del *Eco de Sans* ab una *comuna*?

—En que al devant hi ha *La porta*

Eu que se semblan los *Jochs Florals* ab l' Ajuntament?

—En que hi ha *Comas y Catalá*.

En que se sembla lo rellotge de Llotja ab lo nou Port de Barcelona.

—En que está *parat*.

En que se sembla l' Ajuntament ab un aragonés?

En que la *balla* bé.

En que se semblan las farolas de la rambla ab un violi destrempat?

En que fan mal efecte.

En que se sembla un jugador ab un préssech?

En que l' *pelan*.

MASSA CAMINAR.

Un foraster se trovaba tot cruixit y esclamá.

—Vaja, Barcelona es pesat, may s' arriba á puesto; jo no sé si ho fá lo anar á veure tants *llums*, que 'm trovo *llumat*.

AVANT.

Segons los diaris locals va á constituirse en nostra ciutat una societat destinada al cultiu y foment de la llengua catalana, titulada *Jochs Florals de Catalunya*, la cual se proposa obrir anualment un certámen literari, ahont s' oferirán premis, no sols á travalls poétichs, si que també á los que en prosa presentin assumptos de interés referents á literatura, gramática, filosofia moral, etc., etc.

Nos alegrem de la nova y sols desitjem que no s' aparten del camí legal y justicier.

LA PAGESA D' IBIZA.

Ab aquest titol s' estrená dimars lo drama del senyor D. Ramon Bordas, del que ja parlarem al número próxim.

[VARIABLE!]

Vaig demanarte un petó
ans de serne jo casat,
tú aquell dia vas respondre
que un petó es molt demanar;
avuy que ja ab mi casada
te trobas per un etzart,
si t' en faig cinquanta al dia
encaré 'm trobas escàs.

AUGUST BUSQUETS.

IGUALTAT.

Habení rebut lo article *Los peus*, de tres distints colaboradors, y creyent á tots tres dignes de inserció, hem pensat de publicarlos pera fugir dels *compares y comares*, escarnint á ciertas instituciones.

DEMÀ DIUMENGE.

Si volen passar uu dia felis, á la tarde se 'n van al *Bon Retiro*, que comensará la companyia del Sr. Panadés, y al vespre á la inauguració de *Los Guerrers* en lo *Teatro de la Comedia*.

Creguin que riuran tant en un puesto com en un altre.

RECOMPENSA.

La Gaceta de Barcelona está fent llit y no pot sortir de casa, en cambi *El Anunciador de Barcelona* ha nascut ab la mateixa naturalesa que *La Gaceta* y no hi ha res perdut.

Aixis va 'l mon, *morint y naixent*.

LA FESTA MARÍTIMA.

Despres de corre la bola de que no 's feya la festa lo dilluns anterior, á quarts d' onze dispararen lo castell de fochs artificials que no va haber hi *castells al ayre* com lo dia de la Verge de las Mercés, pero va se mes bonich y de menos gasto. Sense haberhi 70 mil pessas.

A l' Ajuntament sempre *la junta ment*.

A MOLTAS.

Dius que de las professons
Res te agrada, mes que *trampas*
De precis te han de agradar
Si al teu cap ne portas tantas

¿Las ulleras que ara portas
Que 't regala 'l teu promés,
Las compra fetas á un óptich
O te las *fa fe ell* mateix?

Te casas ab un fondista
Y crech que sera aviat
Ay nineta molt te planyo
Que 'n menjaras d' *ous ferrats*.

JOAQUIM M.ª PARCET.

MORMULLS.

Veyent un la senyora Martini aguantant tants homes ab tanta serenitat, va dir:

—Aquesta dona es capás de *carregó* ab una dotsena d' homes.

Un altre acabada dita fuició donada al aire llibre contestá:

—Francament no crech que á ningú dolguin los cuartos que l' hi costa.

ATAUDES.

Aixó diu lo lleterero de una botiga del carrer de Sant Ramon que está voltada de caixas de morts. Uns quants joves vehins van demanar per ballarhi tocant una orga y 'ls fou concedit.

¡Quin contrast feya veure las caixas y 'l ball!
Mes, quan varen acabar de ballar va dir lo duenyó de las *caixas de mort*: Al menos sigueu *parroquians* y veniu á comprar *tot sovint*.

AMOR.

Llástima que n' ets casada
perque 't tich dins de mon pit,
t' estimo mes despullada
que á lo teu marit vestit.

FRANCISQUET CANSONER.

AB MOTIU.

Parlant d' anar bé 'ls rellotxes,
Digué 'l castellá Abelardo
—El mio, con el de Lonja
va *medio cuarto* atrasado.—
Y esclamá un que l' escoltava:
—Deu volér dir que *hi va un xato*.

CHARRIERA.

.....DA.....

Dona que dona 'l que no pot *dó*;
dona á comprendre 'l que *donaró*.

MÉDIUM.

Tot se ho diu la meva esposa
prima-dos-tres, ma estimada:
tersa-cuarta, ma cosina,
y *hu-dos-cuarta*, ma germana

VALENTI JULIVERT.

Lector: tant y tant ingrat
ab las cosas del mon és,
que mil voltas m' has cremat
perque guardo tos secrets.

VALENTI JULIVERT.

Lo nom d' aquesta senyora y 'l de la Flor natural
lo sabrán dissapte próxim si no l' han endevinat.

NOM DE LA FLOR NATURAL

DELS «JOCHS FLORALS» PASSATS.

CER—TA—MEN

NOM DE LA ANTERIOR

REINA DE LA FESTA.

Donya endavinalla GRABAT.

ESTAMPA

DE

PERE CASANOVAS Y COMPANYIA.

RIERA ALTA, 11, CÁRME, 104.

Aquest establiment conta ab un abundant sortit de caràcters, nous tots y dels mes moderns; ab la seguritat de poguer servir ab promtitut, perfecció y economia.

LLIBRERÍA Y PAPERERÍA

Y DEPÓSIT DE MÚSICA

DE M. PUJOL Y MARTINEZ,

Rambla d' Estudis, n. 3.

En dit establiment se trova de venda la

SENS RIVAL EN LO MON

TINTA DICRÓICA

comunicativa, senzilla y de colors

¡MILLOR QUE TOTA LAS CONEGUDAS!

No oxida las plomas ni castiga 'l paper.

Papers pera escriure, de tolas classes.

	Rs.
BIBLIA DE LA HUMANIDAD, per Michelet.	12
LAS MUJERES Y SUS NOMBRES.—ELLAS.	6
FULLAS SECAS. (poesias de D. S. Alsina).	2
MANUAL DEL PINTOR á la ayguada y al lavad.	5
CATECISMO de los Maquinistas y fogoners.	10
EL MODERNO DESTILADOR LICORISTA.	24
Obras de Koch. de Verne, Mayne-Reid, Aimard y altres celebrats autors.	
Se admeten suscripciones á la Ilustración Espanyola y Americana, Moda y Correo.	

Secretaria: RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 3, LLIBRERIA.

Barcelona: Estampa de Pere Casanovas y C.ª Riera Alta. 11.